

LEESFRAGMENT

DENNIS VERHULST
HOOGMOED
SUPERBIA

Tempus breve est. Ego sum via, veritas et vita.

BOEK I

DENNIS VERHULST

HOOGMOED
SUPERBIA

UITGEVERIJ VERHULST
ONTKETEN DE SPANNING, BELEEF DE MAGIE.

Tweede druk 2024

ISBN 978-94-647-5240-3
D/2024/15593/01

Copyright © 2024, Dennis Verhulst

Auteur: Dennis Verhulst
Boek omslag ontwerp: Dennis Verhulst
Artwork binnenwerk: Ilse Walschaerts (Luunn)
Hoogmoed Superbia
info@dennisverhulst.be - www.uitgeverijverhulst.be - www.dennisverhulst.be

Alle rechten voorbehouden.

Deze thriller is fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berusten geheel op toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor
Clementine Malfliet
1934, † 07-09-2011*

Omdat je er altijd voor me was.

*“Er bestaat geen hoogmoed. Er bestaat geen nederigheid.
Er bestaat alleen waarheid of onwaarheid.”*

Multatuli

Nederlandse schrijver (ps. Van Eduard Douwes Dekker) 1820 - 1887

WOORD VOORAF

Ik wil mijn verloofde Ilse van harte bedanken voor haar onvoorwaardelijke steun op elk gebied. Het is jouw support die de realisatie van dit boek mogelijk heeft gemaakt. Je bent voor mij een ware inspiratie die mijn leven betekenis geeft.

Aan mijn kinderen, Dean & Mack, koester jullie eeuwige glimlach, optimisme en de liefde die jullie te bieden hebben. In het leven stellen we vaak de vraag wat we willen bereiken. Maar als je eenmaal besluit om iets te ondernemen, aarzel dan niet en zet die stap. Het leven is te kort om te twijfelen aan jezelf. Ik hou onvoorwaardelijk van jullie allemaal.

AAN DE LEZER

Ik hoop dat dit boek je veel plezier bezorgt. Het schrijven van dit verhaal heeft me grote voldoening geschonken. Net als elke schrijver ben ik niet zonder twijfels door elk hoofdstuk gegaan, vaak herschrijvend om het beste resultaat op papier te krijgen. Geniet van het lezen en wie weet ontmoeten we elkaar ooit op een beurs of tijdens een lezing!

Johannes aan het woord...

Eindelijk. Ik had ook niets anders verwacht dan dat je mijn verhaal zou lezen. Mijn reputatie precedeert me, en het is duidelijk dat mijn wereld je nieuwsgierigheid heeft gewekt. Dat is toch de reden waarom je mijn levenswerk vastnam. Onthoud echter goed dat ik hier degene ben die aan de touwtjes trekt, niet jij. Met elke letter die je leest, kom je een stapje dichterbij de waarheid. Een waarheid die voor mij een diepere betekenis heeft. Vaak zul je het gevoel hebben dat je me kan vertrouwen. Goed. Dat is precies het gevoel dat ik je wil geven. Mijn verleden heeft me gevormd tot wie ik nu ben, maar er is slechts één persoon die me kan veranderen. Dé persoon die mij het gevoel gaf dat ik meer was dan de psychopaat die jij wellicht in me ziet. Zij had me in haar macht. Toch ik kon me niet laten leiden door haar. Mijn plan ging uitgevoerd worden en de wraak werd gevoeld door degenen die mij in de weg stonden.

Je kunt erop vertrouwen dat de weg die ik zal bewandelen, mijn waarheid zal zijn.

*Dit is mijn levenswerk. Mijn signatuur.
Mijn plaats in de geschiedenisboeken.*

PROLOOG

Ik zag haar voor het eerst op de Groenplaats in Antwerpen. Ze zag eruit als iemand die net uit de douche was gestapt en zonder een haardroger te gebruiken de deur was uitgelopen. Haar gitzwarte haren vlogen rond haar heen en er stond een sterke wind op de groenplaats.

Ze was net twintig geworden. Hoe ik dat wist? Simpel, op haar hoofd had ze een diadeem met daarop een grote twintig. Verder droeg ze een hoog opgetrokken leren vestje en een bordeaux met zwart gestreepte korte rok. Haar prachtige benen trokken mijn aandacht, doorzichtige visnet kousen met hoge zwarte laarzen en metalen ringen. Iedere kerel die haar voorbij liep, keek haar even achterna. Ook mijn aandacht had ze getrokken en ze wist het. Haar ogen dwaalden af, maar ook die van mij. Ik voelde het. Ook al stond ik bijna dertig meter van haar af. Had ik me vergist? Neen, dat kon niet. Ik trok de kap van mijn hoodie over mijn hoofd en volgde haar op afstand. Ze stak de weg over en maakte een stop bij een kiosk. Ik liep haar voorbij, en opnieuw kruisten onze blikken elkaar. Diepblauwe ogen schitterden in het maanlicht terwijl ze me flirterig aankeek. Vijftig meter verder stopte ik en wachtte ze op.

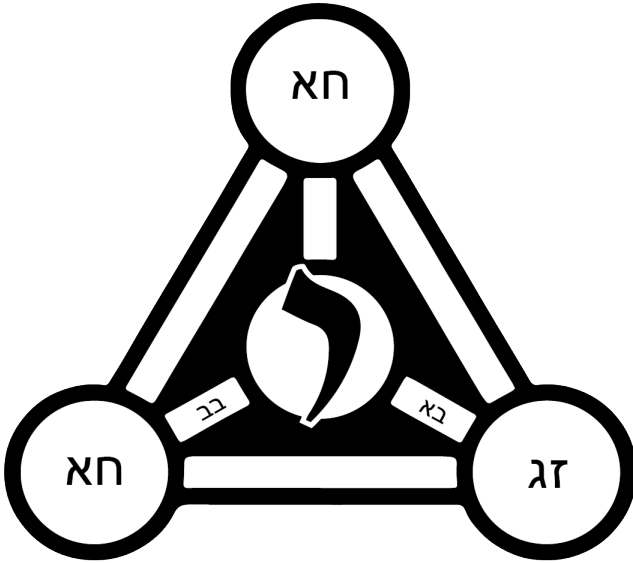
Dit was onze eerste ontmoeting...

DEEL I

HIC ET NUNC

ARS VIVENDI

De kunst van het leven

HOOFDSTUK 1

VRIJDAG 15 OKTOBER 2021

Mijn knalrode Porsche 959 uit de jaren negentig scheurde met gierende banden over het asfalt, zwarte strepen achterlatend op de weg. Jonah De Jaeger was de naam, en mijn liefde voor krachtige motoren, vooral sportwagens, kende geen grenzen. Het was de kunst van het leven, de manier waarop het geluid van de auto de straten vulde, iedereen die omkeek als ik de bocht omging. Het was zalig. Sinds mijn ontslag had ik me volledig gestort op het genieten van het leven: feesten, drinken, drugs, verleiden, seks – alles om mijn gedachten af te leiden. Mijn tijd in dienst had me gebroken, Het was net alsof ik achtervolgd werd door een schaduw, waaraan ik niet kon ontsnappen. Ik probeerde die schaduw te verdrijven door mezelf voortdurend tot het uiterste te dwingen, risico's te nemen; dat was waar ik voor leefde. Hoe dan ook, ik was klaar voor de volgende fase van mijn leven.

Het zweet doordrenkte mijn rug terwijl ik door de straten van Antwerpen scheurde. Bij elke bocht, wetende dat de politie regelmatig patrouilleerde, steeg de adrenaline. Een confrontatie zou de rush drastisch verminderen. Mijn hart bonsde tegen mijn gespannen borstkas. Heb je ooit zo'n sensatie gevoeld? Mijn ramen waren volledig open, en op de radio werd net "No Fear" van The Rasmus aangekondigd, een symfonie van vrijheid en rebellie. Ik zette de muziek harder, de gitaren knalden door mijn autospeakers. Dit. Dit was het leven waarvoor ik had gekozen, ook al was

het niet altijd zo geweest. Ik liet de herinneringen aan het verleden achter me, tenminste voor dat moment.

Rood licht. Ik trapte vol op de remmen en kwam met gierende banden tot stilstand. Een ouder koppel, ergens in de zeventig, keek me vol afgunst aan terwijl ze over de oversteekplaats liepen, alsof ze me dood staarden met hun ogen. Hun blik onthulde dat ze me zagen als een kerel zonder enig respect voor ouderen. Ze waren waarschijnlijk onderweg naar hun laatste koffiestop na de wekelijkse vrijdagmarkt. Enkele meisjes die de straat overstaken, giechelden naar elkaar. Ze wierpen me een ondeugende blik toe, hun ogen dwaalden herhaaldelijk van elkaar naar mij. Hoe kon het ook anders? Een haardos à la M.J. Fox uit de jaren tachtig en een donkerkleurige pilotenbril op mijn neus. Onweerstaanbaar dus. Ze keken dieper de auto in. Mijn gespierde arm, getatoeëerd met een valk, stak uit het raam, en dat viel natuurlijk op. Ik schoof mijn bril iets naar beneden, keek hen aan met mijn felblauwe ogen en fronste. Ze lachten. Snel liepen ze de straat over, want het licht sprong op rood. De blondine knipoogde naar me terwijl ze een tijger-beweging maakte. Verdomme, ik had mijn oog laten vallen op de brunette met het topje dat net boven haar navel uitkwam. Haar wangen kleurden diep rood, wat erop duidde dat ze het verlegen meisje was waar je iets voor moest doen om ze rond je vingers te winden. Groen licht; met mijn voet op het gaspedaal en mijn koppeling ingedrukt, gaf ik plankgas. Mijn banden draaiden als een gek over het asfalt. Ik zou proberen mijn leven weer op te pakken waar ik was gebleven, ook al was ik nu zes jaar ouder en een dertiger. Ik had mijn master in de psychologie behaald vlak voordat ik me aanmeldde bij het leger. Na enkele maanden op zending was een buitenlandse opdracht voor mij slecht afgelopen, wat resulteerde in mijn eervolle ontslag door de Belgische legerpsychiater. Ik werd ongeschikt bevonden voor verdere dienst. Was ik daardoor een slechter mens geworden? Misschien, misschien.

HOOFDSTUK 2

'Ik heb altijd een fascinatie gehad voor de geschiedenis van de mens. Het was als een vuur dat in me ontbrandde, een drang om het te ontcijferen.'

Zo begon ik mijn sollicitatiegesprek voor de functie van deeltijds psycholoog in de praktijk van dr. Janssen. Acht doordringende ogen keken me aan terwijl ik mezelf trachtte te verkopen tijdens het gesprek.

'Vertel verder, meneer De Jaeger,' vroeg dr. Janssen, 'wat denkt u dat een uitdaging kan zijn in uw toekomstige carrière?'

Meen je dit serieus? Jezus, kerel. Denk je echt dat iemand hierin trapt? Het bloed pompte door mijn aderen, adrenaline op weg naar mijn hersenen. Ik moest deze groep overtuigen dat ik de perfecte kandidaat was voor deze functie. Dit was mijn plan. Dit moest lukken. Ik had deze baan nodig.

'De grootste fout die je kunt maken, is beweren dat niets je raakt tijdens je loopbaan. Als psycholoog laat je misschien niet merken dat je meeleeft, maar de druk die je achteraf voelt na de gesprekken is overweldigend.' Ik sprak met mijn handen opengevouwen, en tegelijkertijd maakte ik een trapbeweging. 'Gesprekken met cliënten zijn vertrouwelijk en moeten opbouwend verlopen, zodat hij of zij zich goed voelt na het gesprek.'

Ik zag de persoon rechts van me grijnzend lachen en instemmend knikken. Alsof ik hem, zoals een van de wereldleiders, vertelde dat de nieuwe wet met onmiddellijke ingang ervoor zou zorgen dat hij een extra loonpakket zou krijgen met terugwerkende kracht. Ik kon iemand van zijn

stoel praten om te krijgen wat ik wilde. Hoe deed ik dat? Simpel. Ik stopte gewoon niet met praten, ging door tot ze inzagen dat ik op de juiste plaats was op het juiste moment.

'Ik vermoed dat een van de persoonlijke uitdagingen is dat zaken die eerst niet als problematisch werden beschouwd, plotseling de oorzaak kunnen zijn van de problematiek waarvoor ze in therapie zijn gegaan.' De recruiter keek me aan en voegde eraan toe: 'U heeft inderdaad gelijk. Heeft u tijdens uw opleiding met dit probleem te maken gehad?'

Nee, hoor. Wat had je nu gedacht?

'Inderdaad,' antwoordde ik bevestigend, 'Ik heb een groot deel van mijn opleiding besteed aan het ontdekken en aanpakken van onderliggende problemen.'

'Ik kan me voorstellen dat het behandelen van onderliggende problemen een complexe taak is,' merkte de recruiter op. 'Kunt u een specifieke situatie uit uw opleiding delen waarbij u met succes onderliggende problemen heeft aangepakt?'

Ik aarzelde even, dacht na over welke situatie ik kon delen zonder vertrouwelijkheid te schenden. Toen herinnerde ik me een casus die illustratief zou kunnen zijn.

'Zeker,' begon ik bedachtzaam. 'Er was een cliënt die kampte met ernstige stressklachten, maar na enkele gesprekken werd duidelijk dat deze stress niet louter veroorzaakt werd door externe factoren. Door dieper te graven, ontdekte ik dat er onderliggende trauma's uit het verleden speelden, die de kern van zijn problemen vormden.'

De recruiter knikte en vroeg door, 'Hoe heeft u dat aangepakt?'

'Het vereiste een zorgvuldige benadering,' legde ik uit. 'Eerst heb ik een vertrouwensband opgebouwd met de cliënt. Vervolgens zijn we geleidelijk aan de onderliggende trauma's gaan verkennen. Ik heb verschillende therapievormen toegepast om hem te helpen de oorzaken van zijn stress te begrijpen en te verwerken.'

'En wat waren de resultaten?'

'Uiteindelijk merkte ik aanzienlijke verbeteringen in zijn emotionele welzijn. Hij ontwikkelde betere copingmechanismen en kon de stress in zijn leven op een gezondere manier hanteren. Deze ervaring toonde me dat het essentieel is om de diepere lagen te begrijpen en aan te pakken om duurzame verandering te bewerkstelligen.'

De recruiter leek tevreden met het antwoord en wendde zich tot een andere vraag, 'Hoe gaat u om met ethische dilemma's in uw werk als

psycholoog?’

Een interessante wending. Ik lichtte toe hoe ik ethische kwesties zorgvuldig afweeg en altijd de belangen van de cliënt vooropstel. Ik besprak situaties waarbij ik de vertrouwelijkheid moest handhaven en legde uit hoe ik in teamverband werk om de best mogelijke zorg te bieden.

‘Interessant, de ervaring die u heeft opgebouwd lijkt me een goede basis om uzelf verder te ontwikkelen.’ merkte de persoon helemaal links van mij op waarop hij een volgende vraag lanceerde: ‘Nu, laten we eens naar uw ervaring buiten de psychologie kijken. Ik zie ook dat u ook enkele jaren in het Belgisch leger hebt gezeten?’

‘Klopt.’ zei ik vol vertrouwen. Wilden ze nu meer weten over de gevechten die ik had meegemaakt? Of de bombardementen? Ben je nu echt serieus? Ze wilden gewoon pure sensatie tijdens dit gesprek, iets om later over te roddelen.

‘Kan u iets meer over vertellen over uw tijd daar?’ vroeg hij.

Blijkbaar wel ...

‘Ik heb voor het leger enkele missies in het buitenland uitgevoerd, waar ik helaas geen details van mag vrijgeven. Daarnaast heb ik een opleiding gevolgd tot IT-ingenieur.’

‘Dat begrijpen we helemaal. U heeft enkele goede referenties, Jonah.’

De deur van de kamer ging open en een oogverblindende vrouw betrad de ruimte. Ze had lang donkerbruin haar, droeg een korte rok en een lange witte doktersjas die openstond, waardoor alle vormen van haar lichaam goed zichtbaar waren. Haar ogen trokken me aan, alsof ze me in de kast wilde duwen en mijn kleding wilde verscheuren. Wilde ik dat echt? Hoe kon het dat een vrouw daarmee wegwam? Haar parfum vulde de hele ruimte, zodat iedereen kon genieten van haar heerlijke geur.

‘Dokter Janssen, kan u even meekomen alstublieft?’

‘Anouk, ik zit midden in gesprek met een van onze sollicitanten, kan het niet later?’ antwoordde hij met een bevelende stem.

‘Nee dokter, dit is echt dringend.’ zei ze terwijl iemand hard begon te schreeuwen door de gang.

‘Niemand. Nee! Niemand kan mij helpen! Laat me los!’ riep de vrouw die hysterisch door het gangpad rondliep.

Dokter Janssen stond onmiddellijk op en verdween door de deur. De kamer waarin we zaten had een zwart stalen frame en was doorzichtig met melkglas. De zon die door de andere kant van het gebouw naar binnen scheen, zorgde voor de schaduwen van Dokter Janssen, Anouk en de

vrouw.

'Mevrouw, u moet kalmeren.'

'U, ...' schreeuwde de vrouw met een bevelende stem, 'U zou me helpen! U zou me verlossen van mijn donkere gedachten!'

'Rustig mevrouw. Ik begrijp dat u zich slecht voelt, maar u verontrust onze andere patiënten.'

Door het glas zagen we hoe de vrouw met haar handtas enkele zwaaiende bewegingen maakte en dr. Janssen een paar keer goed raakte. We keken allemaal verbaasd toe terwijl hij haar probeerde te kalmeren door zijn handen voor zich uit te steken. De vrouw werd nog kwader en sloeg met gebalde vuisten tegen het glas.

'Anouk, ... Bel even onze hulplijn alstublieft, en breng mevrouw even naar de stilte kamer,' zei hij waarna twee mannen haar vastnamen bij de armen. Ze schopte verschillende keren wild om zich heen en stootte een tafeltje om, waardoor een vaas in de gang in duizend stukjes brak.

'De hulplijn, ...,' dacht ik bij mezelf, 'waarschijnlijk de politie.'

'In orde, dokter.'

De deur van de kamer zwaaide met een krachtige draai weer open. Ik voelde een mengeling van nieuwsgierigheid en opwinding over de mogelijke uitkomst van dit sollicitatiegesprek.

'Mijn excuses, Jonah. Zoals je ziet, is het hier niet altijd even prettig.'

'Geen probleem,' antwoordde ik.

'Ik denk dat u een geschikte kandidaat bent om onze dienst te versterken, Jonah. We kunnen wel iemand gebruiken zoals u.'

Verbaasd keek ik op naar Dokter Janssen, mijn ogen lichtjes afdwalend naar Anouk. Ze keek me aan en fronste haar wenkbrauwen. Haar blik verraadde hoe blij ze was dat ik haar collega werd. Wil je nu echt? Nee. Laat je gedachten niet beïnvloeden om haar op de eerste ontmoeting al onder de lakens te krijgen. Mijn brein zei: *Neen Jonah*. Maar een ander deel van mijn lichaam kon zich iets minder beheersen.

'Bedankt, dokter. U zult er geen spijt van krijgen.'

'Noem me gerust Daniel, Jonah. Maar niet in het bijzijn van de patiënten uiteraard,' zei hij met een enthousiaste lach.

'Dankjewel, Daniel.'

'Wil je zo vriendelijk zijn en met me mee wandelen naar de receptie? Dan stel ik je daar voor aan onze medewerkers en laat ik je alles even zien. Wanneer kan je beginnen?'

'Als u wilt, kan ik maandag starten,' antwoordde ik.

'Perfect. Dan maak ik vandaag nog alle papieren in orde.'

Met opgeheven hoofd verliet ik de kamer samen met Daniel. Ik keek even achterom naar de anderen en knikte hen vriendelijk na. Toen ik richting de uitgang liep, keek Anouk me flirterig aan en knipoogde. Mijn dag kon niet meer stuk.

Benieuwd naar meer?

Lees de prequel verhalen voorafgaande aan het boek op de website en volg de nieuwste updates in aanloop naar boek 2.

